

[Udenrigsministeren]

udtrykkeligt, at det påhviler de enkelte medlemsstater at foretage inspektion af fiskeriet i de farvande, der hører under deres højhedsområde eller jurisdiktion. Der er ikke siden af Kommissionen fremsat forslag, der ændrer dette grundsynspunkt, som har tilslutning fra alle medlemslande, og jeg er heller ikke bekendt med, at Kommissionen har nogen som helst planer om at foreslå ændringer heri.

Efter regeringens opfattelse er der ikke i Romtraktaten noget grundlag for at indføre nogen form for fælles inspektionsvirksomhed.

Da inspektion og kontrol af fiskeriet jo bl. a. sigter på at sikre overholdelsen af de fiskeriregler, der fastsættes inden for Fællesskabet, er det nødvendigt at forudse visse fælles regler om, hvorledes denne overvågning af fiskeriet udøves. Kommissionens forslag fra 1977 indeholdt visse bestemmelser herom, der navnlig ville have fastlagt visse pligter for fiskerne med hensyn til føring af fangstjournal og afgivelse af oplysninger til de offentlige myndigheder om fangsterne samt forpligtelser for medlemslandene til underretning af Kommissionen.

Kommissionens forslag, der i vidt omfang har karakter af en rammeforordning, i henhold til hvilken mere præcise bestemmelser senere skulle fastsættes, er ikke blevet vedtaget i Fællesskabet, men 8 af Fællesskabets medlemslande har i januar 1978 forpligtet sig til at efterleve forslaget bestemmelser.

I januar 1980 er der, som nævnt af spørgeren, opnået enighed om en forordning, der pålægger medlemslandene gennem Kommissionen gensidigt at holde hinanden underrettet om deres fiskeres fangster af de forskellige fiskearter, for hvilke der er fastsat totalt tilladte fangstmængder, opdelt efter farvande. Disse bestemmelser er et nødvendigt supplement til fastsættelsen af regler, der begrænser de samlede fangstmængder, og en forudsætning for, at der efter fastsættelsen af nationale fangstkvoter kan etableres den nødvendige gensidige tillid til overholdelsen af disse forpligtelser.

Spm. nr. 842

Til fiskeriministeren (20/5 80) af:

Preben Lange (Grønl.):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes regeringen stiller sig til et grønlandsk krav om en permanent, eksklusiv kystzone ved Grønland ud over 12 sømil?«

Begrundelse

Da fiskeriet er Grønlands altafgørende hovederhverv, ønsker man fra hjemmestyrets side afgørende at sikre de grønlandske rettigheder og muligheder i forhold til det omliggende havområde. Hvis disse skal sikres på en sådan måde, at der bliver mulighed for en udvidelse af den grønlandske aktivitet på dette område i tiden fremover, må en 12 sømilegrænse anses for værende utilstrækkelig.

På nuværende tidspunkt er 12 sømilegrænsen en særret, som er opnået for Grønland via en speciel aftale med EF. I 1982 udløber denne aftale, og ifølge tiltrædelsesakten udløber alle særlige kystzonegrænserrättigheder inden for EF på dette tidspunkt.

Det er derfor allerede nu nødvendigt at høre, hvorledes Danmark vil stille sig til et grønlandsk krav om en permanent, eksklusiv kystzone ud over 12 sømil.

Besvarelse (12/6 80):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Som påpeget af spørgeren er det i traktaten vedrørende Danmarks, Irlands og Storbritanniens tiltrædelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab bestemt, at der bl. a. for Grønlands vedkommende indtil udgangen af 1982 kan opretholdes en 12 sømilezone til fordel for det lokale fiskeri.

EF-Kommissionen skal inden 31. december 1982 forelægge Rådet en rapport om den økonomiske og sociale udvikling i medlemsstaternes kystområder og om fiskebestanden. På grundlag af bl. a. denne rapport skal Rådet undersøge, hvilke eventuelle ændrede ordninger der skal gælde fra 1. januar 1983.

Jeg vil gerne understrege, at det er regeringens erklærede politik over for EF og det grønlandske hjemmestyre at søge sådanne ordninger tilvejebragt, at grønlandske erhvervsinteresser bedst muligt tilgodeses inden for rammerne af EF i overensstemmelse med grønlandske behov.

På nuværende tidspunkt – godt 2½ år før den gældende ordnings udløb – har der ikke været overvejelser mellem regeringen og